10/10/2021

Το Ευαγγέλιο της Κυριακής

/ Ορθόδοξες Προβολές

Κυριακή Γ΄ Λουκά, Ευαγγελικό Ανάγνωσμα: Λκ. ζ΄ 11-16 (10-10-2021)

Πρωτότυπο Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐπορεύετο ὁ Ἰησοῦς εἰς πόλιν καλουμένην Ναΐν· καὶ συνεπορεύοντο αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἱκανοὶ, καὶ ὄχλος πολύς. Ὡς δὲ ἤγγισε τῇ πύλῃ τῆς πόλεως, καὶ ἰδοὺ ἐξεκομίζετο τεθνηκὼς υἱὸς μονογενὴς τῇ μητρὶ αὐτοῦ· καὶ αὕτη ἦν χήρα· καὶ ὄχλος τῆς πόλεως ἱκανὸς ἦν σὺν αὐτῇ. Καὶ ἰδὼν αὐτὴν ὁ Κύριος, ἐσπλαγχνίσθη ἐπ᾽ αὐτῇ, καὶ εἶπεν αὐτῇ· Μὴ κλαῖε. Καὶ προσελθὼν ἥψατο τῆς σοροῦ, οἱ δὲ βαστάζοντες ἔστησαν, καὶ εἶπε· Νεανίσκε, σοί λέγω, ἐγέρθητι. Καὶ ἀνεκάθισεν ὁ νεκρὸς καὶ ἤρξατο λαλεῖν, καὶ ἔδωκεν αὐτὸν τῇ μητρὶ αὐτοῦ. Ἔλαβε δὲ φόβος ἅπαντας, καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν, λέγοντες· Ὅτι Προφήτης μέγας ἐγήγερται ἐν ἡμῖν· καὶ ὅτι ἐπεσκέψατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ.

Νεοελληνική Απόδοση

Εκεινό τον καιρό, πήγε ο Ιησούς σε μια πόλη που λεγόταν Ναΐν. Μαζί του ήταν αρκετοί μαθητές του και πολύ πλήθος. Την ώρα που πλησίαζαν στην πύλη της πόλης, έβγαζαν έναν νεκρό, τον μονάκριβο γιο μιας μάνας, που μάλιστα ηταν χήρα. Κόσμος πολύς απο την πόλη τη συνόδευε. Όταν είδε τη χήρα ο Κύριος, τη σπλαχνίστηκε και της είπε: «Μην κλαίς». Έπειτα προχώρησε, ακούμπησε τη σορό, και αφού στο μεταξύ αυτοί που βαστούσαν το φέρετρο σταμάτησαν, είπε: «Νεαρέ, σε διατάζω να σηκωθείς». Ο νεκρός ανακάθισε κι άρχισε να μιλάει. Ο Ιησούς τότε τον παρέδωσε στη μητέρα του. Όλους τους κυρίευψε δέος και δόξαζαν τον Θεό: «Μεγάλος προφήτης», έλεγαν, «εμφανίστηκε ανάμεσα μας!» και: «Ο Θεός ήρθε να σώσει τον λαό του!».

Σχολιασμός

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή είναι παρμένη απο το 7ο κεφάλαιο του Κατά Λουκάν Ιερού Ευαγγελίου. Στους στίχους αυτούς περιγράφεται η ανάσταση του γιού μας χήρας από την πόλη της Ναΐν, η οποία βρίσκεται νοτιοδυτικά και όχι πολύ μακριά από την πόλη της Καπερναούμ όπου βρισκόταν προηγουμένως ο Ιησούς Χριστός. Φεύγοντας, λοιπόν, ο Ιησούς Χριστός από την πόλη της Καπερναούμ, όπου είχε θεραπεύσει το δούλο του εκατοντάρχου, έρχεται στην πόλη της Ναΐν μαζί με αρκετούς μαθητές του και πολύ κόσμο που τον ακολουθούσε. Καθώς πλησίαζαν στην είσοδο της πόλης συνάντησαν μια νεκρική πομπή που μετέφερε ένα νεαρό νεκρό. Ο νεαρός αυτός ήταν ο μονάκριβος γιος μιας μάνας, η οποία ήταν χήρα. Όταν είδε τη σκηνή αυτή ο Κύριος ευσπλαχνίστηκε τη χήρα αυτή και της είπε να μην κλαίει. Ακολούθως προχώρησε προς το νεαρό και αφού ακούμπησε τη σορό, του είπε: «Νεαρέ σε διατάζω να σηκωθείς». Αμέσως ο νεκρός σηκώθηκε και άρχισε να μιλάει. Τότε ο Κύριος τον παρέδωσε στη μητέρα του. Όλοι όσοι βρισκόντουσαν εκεί κυριεύτηκαν από μεγάλο δέος και δόξαζαν τον Θεό, λέγοντας ότι εμφανίστηκε μεγάλος προφήτης αναμεσά μας και ο Θεός ήρθε να σώσει το λαό του. Αυτή η φήμη για τον Ιησού, διαδόθηκε σ ολόκληρη την Ιουδαία και τα περιχωρά της.

Το θαύμα αυτό της ανάστασης του γιού της χήρας στη Ναΐν μας το περιγράφει μόνο ο Ευαγγελιστής Λουκάς και εντάσσεται στη Γαλιλαϊκή δράση του Ιησού Χριστού. Μέσα από το θαύμα αυτό, αλλά και γενικότερα μεσά από ολα τα θαύματα του Ιησού Χριστού, αποκαλύπτεται στους ανθρώπους η θεότητα του αλλά και η εξουσία σε όλη την κτίση ακόμα και στον θάνατο. Φαίνεται ακόμη η έναρξη της βασιλείας του Θεού, αλλά και το σχέδιο για τη σωτηρία των ανθρώπων.

Ο Ιησούς Χριστός κατά την επί γης παρουσία του, επιτέλεσε τρία θαύματα που αφορούν ανάσταση νεκρών. Ανέστησε το γιό της χήρας στη Ναΐν, την κόρη του αρχισυναγώγου Ιαείρου, και τον φίλο του τον Λάζαρο. Το μεγαλύτερο όμως από όλα τα θαύματα που επιτέλεσε και που έχει ιδιαίτερη σημασία και για τον καθένα από εμάς, είναι η Ανάσταση του ιδίου του Ιησού Χριστού, με την οποία μας ελευθέρωσε από τα δεσμά του θανάτου και μας χάρισε την αιώνια ζωή.

Ένα σημαντικό πράγμα που πρέπει να παρατηρήσουμε και στις τρείς αναστάσεις νεκρών που έκανε ο Ιησούς Χριστός, είναι η δύναμη και η εξουσία του κατά του θανατού. Αυτό μας φανερώνει ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο υιός του Θεού, είναι ο αναμενόμενος Μεσσίας, ο οποίος ήρθε στον κόσμο για να σώσει τον άνθρωπο. Οι παρευρισκόμενοι εκεί όταν είδαν τον νεκρό ν' ανασταίνεται και να μιλάει, έλεγαν ότι «προφήτης μέγας εγήγερτε εν ημίν». Αυτό μας δείχνει ότι γνώριζαν την ιστορία της Παλαιάς Διαθήκης, και τις δύο νεκραναστάσεις που προηγήθηκαν. Η μία από τον προφήτη Ηλία, ο οποίος ανέστησε τον υιό της χήρας στα Σάρεττα της Συδονίας (Γ' Βασ. 17,20-23) και η άλλη από τον προφήτη Ελισσαίο, ο οποίος ανέστησε τον γιό της Σωμανίτισας (Δ' Βασ. 4, 33-36). Αυτές όμως οι νεκραναστάσεις από τους προφήτες έγιναν αφού προηγήθηκε θερμή προσευχή προς τον Θεό. Οι νεκραναστάσεις που επιτέλεσε ο Ιησούς Χριστός έγιναν με τη δική του εξουσία γι αυτό και προκαλούσαν το φόβο ανάμεσα στο πλήθος.

Μέσα από το σημερινό Ευαγγέλιο, μπορούμε να δούμε τη διάσταση που έχει ο θάνατος και κατ' επέκταση ο πόνος ο οποίος προκαλείται μέσα απ΄ αυτόν. Βλέπουμε την χήρα μάνα να πλήττεται για δεύτερη φορά από το θάνατο, αφού προηγουμένως είχε ξαναζήσει το θάνατο του συζύγου της. Αυτό όμως σιγά σιγά κατάφερε να το ξεπεράσει, έχοντας ως παρηγοριά τον μονογενή υιό της. Τώρα που χάνει κι αυτόν, ο πόνος είναι αβάσταχτος. Μπορούμε ν' αντιληφθούμε το δράμα που περνά αυτή η γυναίκα, βλέποντας και σήμερα μανάδες που χάνουν τα παιδιά τους. Έχουμε συνηθίσει τα παιδιά να κηδεύουν τους γονείς τους. Αρκετές φορές όμως βλέπουμε να συμβαίνει το αντίθετο, οι γονείς να κηδεύουν τα παιδιά τους και να βρίσκονται αντιμέτωποι με αυτή την απαρηγόρητη κατάσταση. Αυτή η συνάντηση του Ιησού Χρισυού με τη νεκρική πομπή και τη τελική έκβαση της πορείας, δηλαδή την ανάσταση του νεκρού νέου, φανερώνει τη νίκη της ζωής κατά του θανάτου. Ο Ιησούς Χριστός, είναι ο Κύριος της ζωής και του θανάτου. Η εκφορά του νεκρού από την πόλη, φανερώνει τη νίκη του θανάτου πάνω στον άνθρωπο, η οποία αποτελεί μια παρά φύση κατάσταση. Η κατάσταση αυτή λαμβάνει τέλος, όταν συναντηθεί μαζί με την πηγή της ζωής, τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό. Εκεί ο θάνατος παύει να υπάρχει και επικρατεί η ζωή.

Ο πόνος και ο θάνατος αποτελούν δεδομένα, τα οποία είναι αδύνατο να τ'

αποφύγουμε. Κάποια στιγμή της ζωής μας όλοι θα βρεθούμε αντιμέτωποι μ’ αυτά. Η παρουσία του Ιησού Χριστού στη ζωή μας, αποτελεί την πηγή της ελπίδας και τη βεβαιότητα της Ανάστασης. Αυτή η εμπειρία της Ανάστασης, οδηγεί στην υπέρβαση του θανάτου. Αυτό που απομένει σ’ εμάς, είναι με πίστη και εμπιστοσύνη να του αναθέτουμε τη ζωή μας, μέχρι την ημέρα της κοινής αναστάσεως μας.